

SEITSEMÄN

7.1 *Kaikki on lakien ohjaamaa*

¹Evoluutio on prosessi. Tämä merkitsee yksilölle, että hän kulkee kohti oman kohtalonsa herruutta. Tämä valta kohtaloon on vapaus. Vapaus voitetaan tiedolla. Tieto, vapaus ja evoluutio ovat kolme edellytystä, jotta elämällä olisi myönteinen tarkoitus.

²Jokaisella kolmella on vuorostaan eräs edellytys. Nimittäin, että olemassaolo on lakien ohjaama. Jos kosmos ei olisi lainalainen järjestys, ei elämä voisi kehittyä. Jos asiat tapahtuisivat umpimähkään, eivätkä lainalaisesti, ei tieto olisi mahdollista, mitään ei voisi ennustaa, suunnitella eikä vapaus siten merkitsisi mitään.

³Se, mikä ennen kaikkea erottaa hylozoiikan muista elämäkatsomuksista on tieto elämänlaeista. Tieto laeista on olennainen tieto. Tieto jostakin on, syvimmin nähden, tieto niistä laeista, jotka koskevat tätä jotakin.

⁴Tieteen ensisijainen tehtävä on löytää ja selittää luonnonlakeja. Mitä enemmän tutkimus edistyy, sitä useampia lakeja löytyy. Aletaan oivaltaa, että mitään ei ole lainalaisuuden ulkopuolella, ettei ole mitään, mitä lait eivät ohjaa.

⁵Tiedemiesten haluttomuus puuttua fyysisen maailman tuolla puolen olevaan todellisuuteen, ”paranormaaleihin” ilmiöihin ja ”henkiseen maailmaan” selittyy sillä, etteivät he ole löytäneet näitä asioita ohjaavia lakeja. Mikäli he lainkaan myöntävät näiden todellisuuksien olemassaoloa, takertuvat he niiden näennäisen yllätykselliseen ja laittomaan esiintymistapaan torjuakseen ne merkityksettöminä. Niitä pidetään harvinaisuuksina tiedon rajamailla, viimeisinä jäljellä olevina arvoituksina universumissa, joka kaiken olennaisen suhteen on tutkittu. Jo tämä esimerkki osoittaa, että tiedon täytyy olla lakien selittämistä.

⁶Hylozoiikka voi antaa kokonaan toisenlaisen yleisnäkemyksen ylifyysisestä kuin tiede. Ja tämän se voi tehdä siksi, että se voi asettaa fyysisen ja ylifyysisen todellisuuden yhteiseen asiayhteyteen, jota ohjaavat lait, jotka järkemme voi tajuta ja hyväksyä. Hylozoiikka ei kuitenkaan tyydy pelkästään toteamaan, että on olemassa ylifyyminen todellisuus, yhtä lainalainen kuin fyysinen todellisuus. Lisäksi se väittää, että tämä on varsinainen todellisuus.

⁷Ihmisen yhä korkeampien kehityskelpoisten tajunnanlajien perusta on fyysisen maailman tuolla puolen olevissa maailmoissa. Näistä ylifyysisistä ainemaailmoista ovat lähtöisin ne energiat, jotka aikaansaavat fyysisten elämänmuotojen evoluution. Ja ylifyysisen todellisuuden jatkossa, pelkästään inhimillisen emotionaali- ja mentaalimaailman tuolla puolen ihminen lopulta saavuttaa tietoa olemassaolon tarkoituksesta.

⁸Ihmisen itsemuutos joksikin ihmistä korkeammaksi on lainalainen prosessi ja yksi osa yhä suuremmassa ja yhtä lainalaisessa prosessissa – kaiken elämän tajunnan kehittämisessä. Tätä evoluutiota säännöstelevät lait, elämänlait, ovat hylozoiikan kaikista tärkeimmät opinnot.

⁹”Kaikessa on lakeja ja kaikki on lain ilmausta”, on hylozoiikan ensisijainen selviö.

7.2 *Mitä on laki?*

¹Lain arvokkaimmat tuntomerkit ovat sen muuttumattomuus ja persoonattomuus. Jos lait yhtäkkiä muuttuisivat, kosmos rappeutuisi kaaokseen. Laki ei myöskään voi olla yksilöllisen älyn tuote. Sellainen on aina määräaikainen ja rajoittuu alullepanijan aina rajalliseen tietoon. Lain persoonattomuus on äärimmäinen takuu yksilöllistä ja myös jumalallista mielivaltaa vastaan. Ei edes korkein kosminen jumaluus voi saavuttaa hypoteettista kaikkietävyvyyttä, joka voisi selvittää kaiken aineessa olevan potentiaalisuuden. Vain murto-osa ikeaineen manifestaatiomahdollisuuksista on ilmentynyt täydellistyneessä kosmoksessa. Tästä seuraa, että kaikki lukemattomat kosmokset muistuttavat toisiaan peruseriaateiltaan, mutta muotoilevat täysin yksilöllisesti universaalisen Lain.

²Laki ilmentää aineen muuttumatonta ja persoonatonta vaikutustapaa. Voi olla, että luonto vaikuttaa meistä kylmältä ja kovalta. Se on kuitenkin tosi, oikeudenmukainen ja lahjomaton. Ja tässä ovat tiedon ja vapauden edellytykset, tässä ihmiselle annetut suunnattomat mahdollisuudet.

³Lait ilmoittavat, että voimat vaikuttavat, kuinka ja millä ehdoilla ne vaikuttavat.

⁴Lakeja ei voi kumota. Tietämättömät puhuvat joskus ”luonnonlakien kumoamisesta”. Niinpä tämän epäselvän ajattelun mukaisesti voidaan katsoa, että lentokone kumoo vetovoiman. Itseasiassa on niin, että lentokoneen moottori vastustaa vetovoimaa suuremmalla voimallaan ja voittaa sen. Mutta vetovoima lakina jatkaa tietenkin vaikutustaan ja samalla voimalla kuin aiemmin, mikä osoittautuu juuri siinä, että yhtä suuren ja samansuuntaisen voiman täytyy aina ehkäistä vetovoimaa tarkoitetun vaikutuksen aikaansaamiseksi.

⁵Peruslaki, josta kaikki muut lait voidaan johtaa ja josta kaikkien lakien muuttumattomuus johtuu, on aineen laki, varsinainen luonnonlaki. Se osoittautuu siinä, että kaikki pyrkii tasapainoon, vakauteen, palautukseen ja sopusointuun.

7.3 Mitä on elämänlaki

¹Elämän tarkoituksen, tajunnankehityksen, huomioon ottaen lait voidaan jakaa luonnonlakeihin ja elämänlakeihin. Luonnonlait ovat perustavia lakeja. Ne tekevät kosmoksesta järjestyneen kokonaisuuden. Tämä järjestys on edellytys sille, että tajuntaa lainkaan syntyy kosmoksessa. Ilman itsetietoisia monadeja on mahdotonta, että kosmoksella olisi tarkoitus. Mutta vasta elämänlait mahdollistavat näille monadeille tarkoituksen toteuttamisen. Elämänlait ovat luonnonlakien ilmentymistä kosmisen totaalitajunnan kautta. Elämänlait antavat kosmokselle päämäärän.

²Laki kuuluu liikeaspektiin. Luonnonlait ovat lain ilmentymistä aineen kautta energioina, elämänlait sen ilmentymistä tajunnan aspektin kautta tahtona.

³Elämänlait ovat elämän oma lainsäädäntö ja tuomioistuin. Ennen kuin me ihmisinä olemme saavuttaneet tämän oivalluksen, me kehittelemme erilaisia oikeusjärjestelmiä saavuttamiemme kehitysasteiden mukaisesti. Mitä korkeammalle saavutamme, sitä paremmin inhimillinen lakimme käy yksiin elämän lakien kanssa.

⁴Elämänlait vastaavat parasta olemuksessamme. Samassa määrin kuin löydämme itseämme ja toteutamme sisäisiä mahdollisuuksiamme havaitsemme, että lait ovat tämän toteuttamisen edellytyksiä. Voimme alkaa elää lakien mukaisesti vapautumalla tietämättömydestämme elämän suhteen. Tämä antaa meille myös suurimman mahdollisen vapauden.

⁵Perustavia elämänlakeja on seitsemän. Ne ovat vapauden laki, ykseyden laki, kehityksen laki, itsen laki, kohtalon laki, korjuun laki, aktivoimisen laki. Näiden seitsemän ohella on monia sellaisia elämänlakeja, jotka pätevät eri asteilla ja tasoilla. Ne ovat lakeja, jotka ihminen itse vähitellen oppii havaitsemaan evoluutiossa.

⁶Alemmilla asteilla elämänlait tuntuvat todellisuuden vastaisilta. Vähitellen niiden seuraaminen ei vaikuta vain mahdolliselta vaan myös toivottavalta. Riittävän korkealla tasolla oivalletaan, että ne ovat kaikelle evoluutiolle välttämättömiä. Korkeammalle tahtovan täytyy oppia soveltamaan niitä. Joka ei niitä noudata, luopuu siten korkeammista saavutuksista. Valinta on vapaa.

7.4 Seitsemän perustavaa luonnonlakia

¹Vapauden laki sanoo, että jokainen olento on oma vapautensa ja oma lakinsa ja vapaus voitetaan lain kautta. Vapaus on oikeus omalaatuun ja aktiivisuuteen kaikkien yhtäläisen oikeuden rajoissa.

²Ykseyden laki sanoo, että jokainen olento on ykseys ja että jokaisen olennon täytyy toteuttaa ykseytensä kaiken elämän kanssa voidakseen laajentaa tajuntaansa oman minän ulkopuolelle.

³Kehityksen laki sanoo, että kaikki elämä – alimmasta korkeimpaan – kehittyy, että voimat vaikuttavat tietyillä tavoilla kohti tiettyjä päämääriä, jotka viime kädessä johtavat kosmoksen lopulliseen päämäärään. Jokainen ikeatomia on potentiaalinen jumala, josta kerran manifestaatioprosessin kautta tulee aktuaalinen jumala, se tahtoo sanoa: saavuttaa korkeimman asteen kosmisen tajunnan ja kyvyn.

⁴Itsen laki eli itsetoteutuksen laki sanoo, että jokaisen olennon on itse – omalla oivalluksellaan ja omalla työllään – hankittava kaikki ne ominaisuudet ja kyvyt, jotka lopulta johtavat kosmiseen kaikkietävyuteen ja kaikkivaltiuteen.

⁵Kohtalon laki sanoo, että voimat vaikuttavat minään jokaisessa uudessa elämänmuodossa jolloin minä saatetaan tilanteisiin, joissa se saa tarpeellisia kokemuksia omalla tasollaan evoluutiiossa.

⁶Korjuun laki sanoo, että kaiken kylvämämme saamme kerran korjata. Kaiken, mitä olemme tein ja sanoin, tuntein ja ajatuksin tehneet – tai jättäneet tekemättä – vaikuttaa vuorostaan meihin samalla teholla.

⁷Aktivoimisen laki sanoo, että yksilön tajunta kehittyy aktiivisuudella ja vain hänen omalla aktiivisuudellaan. Kaiken täytyy olla omaa kokemusta ja tämän kokemuksen omaa muokkausta tullakseen oivallukseksi ja kyvyksi.

VAPAUDEN LAKI

7.5 Vapaus on laki

¹Elämä on tarkoitettu vapaudeksi. Jos elämän tarkoitus on, että yksilöt kehittävät tajuntaansa, olisiko se mahdollista, jos jokainen ainutlaatuinen yksilö ei saisi valita omaa tapaansa kehittyä? Vapaus on syvimmältä merkitykseltään yksilöllisyyttä: oikeutta mutta myös kykyä omalaatuun ja omaan aktiivisuuteen kaikkien yhtäläisen oikeuden rajoissa. Elämä on vapaus.

²Kaikkien olentojen on sovellettava lakeja voidakseen ylipäätään elää ja kehittyä. Kaikilla asteilla yksilön vapauden määrä on suora tulos hänen kyvystään elää lakien mukaan. Vasta ihminen voi saada tietoa luonnon- ja elämänlaeista, elää tietoisesti lakien mukaisesti. Mitä paremmin hän niitä seuraa, sitä korkeammalle hän saavuttaa. Elämä on laki.

³Siten elämä on yhdellä kertaa vapaus ja laki. Tämä on suunnattoman tärkeä oivallus, jonka vain esoteriikka voi antaa. Vapaus ja elämänlaki ovat, esoteerisesti nähden, saman asian kaksi puolta: ilman vapautta ei ole lainmukaista elämää eikä ilman lakia ole vapautta.

⁴Esoteerisesti tietämättömät ovat uskoneet löytävänsä vapaudessa paradoksin: mitä suurempi jonkun yksilön tai ryhmän vapaus on, sitä vähemmän vapautta jää kaikille muille. Esimerkkejä löytyy runsaasti maailmastamme: diktaattori, jolla on rajaton valta (eli vapaus) kukistettuun ja pelokkaaseen kansaan.

⁵Terve järki sanoo, että jos käsitämme vapauden paradoksinä, on kohtuullisempaa olettaa, että vapauskäsitteemme on virheellinen kuin että vapaus itsessään olisi näennäistä. Niin kauan kuin vapaus käsitetään oikeutena mielivaltaan ja toisten oikeuksien loukkaamiseen, sen täytyy olla paradoksi. Kun vapaus käsitetään kaikkien yhtäläisenä oikeutena, toisin sanoen lakina, paradoksi häviää.

⁶Myös lakikäsitteemme on syntynyt tietämättömyydestä ja siten se on virheellinen. Hylozooisesti nähden väärinkäsityksessä on vakavinta se, että laki on asetettu jumalan alapuolelle, että laki on katsottu samaa merkitseväksi loputtoman olennon tutkimattoman

tahdon ja vallan kanssa. Hylozoiikan mukaan ei ole olemassa sellaista olentoa. Kaikki ”jumalat” ovat yksinomaan suhteellisen kaikkitietäviä ja kaikkivaltaita. Ja kaikki ”jumalat” noudattavat lakia. He ovat jumalia sen nojalla, että he ymmärtävät ja soveltavat lakia täysivaltaisesti rajoitetulla (olkoonkin meille suunnattomalla) elämänalallaan.

⁷Hylozoiikassa laki on jumalan yläpuolella. Ja tämä on vapauden ja evoluution edellytys. Mikään jumala ei voi eikä edes tahdo kieltää mitään, rangaista tai tuomita ketään. Sellaisia oppeja sisältävät uskonnot heijastavat tässä suhteessa vain inhimillisiä fiktioita. Hylozoiikka korostaa sen sijaan yksilön loukkaamattomuutta hänen potentiaalisen jumaluutensa loogisena seurauksena. Sillä kaikki monadit saavuttavat kerran korkeimman jumalallisen asteen. Saavuttamisen ajankohta vain on eri kaikille. Nyt korkeimmalla asteella olevat tietävät myös, että he itse eivät olisi koskaan voineet saapua sinne ilman tätä jumalallista oikeutta vapauteen.

7.6 Vapaus täytyy voittaa

¹Kosmoksen olemassaolon päämäärä on kaikkien monadien kaikkitietävyys ja kaikkivaltius. Tämä sopusointuinen olemassaolo merkitsee suurinta mahdollista vapautta ja samanaikaisesti suurinta mahdollista lainmukaisuutta kaikille.

²Alun alkaen monadi on täysin vailla tajua ja täysin sidonnainen. Sen tie lopulliseen kosmiseen jumaluuteen on nimeltään kehitys. Tämä merkitsee itsetoteutusta. Monadin on itse voitettava kaikki tarpeelliset ominaisuudet ja kyvyt hankkimalla kokemuksia ja oppimalla niistä. Vain siten monadi hankkii tietoa, oivallusta ja ymmärtämystä. Vain siten monadi kouluttaa ikuisesti ainutlaatuista omalaatuaan.

³Kehitys on tie tietämättömyydestä kaikkitietävyyteen, sidonnaisuudesta ja voimattomuudesta kaikkivaltiuuteen, eristyneisyydestä ykseyteen kaiken elämän kanssa, kärsimyksestä onneen, iloon ja autuuteen.

⁴Ihminen lisää itse vapauttaan noudattamalla elämänlakeja. Sen vuoksi hänen ei tarvitse olla niistä tietoinen. Mutta löydettyään ne hän voi suuremmalla energialla ja määrätietoisuudella työskennellä toisten ja itsensä vapautumisen, joksikin suuremmaksi kehittymisen puolesta. Jotta ihminen löytäisi elämänlait on hänen ensin opittava soveltamaan niitä.

⁵Jokaisella asteella, jokaisella kehitystasolla ihminen on suhteellisen vapaa, suhteellisen sidonnainen. Hän on vapaa samassa määrin kuin hän on hankkinut tietoa, ymmärtämystä, kykyä. Hänen tietonsa, ymmärtämyksensä ja kykynsä raja ilmoittaa hänen vapautensa rajan. Suurimman mahdollisen vapauden saavuttaminen jokaisella asteella ja tasolla edellyttää, että ihminen on hankkinut asteelle tai tasolle kuuluvat laajimmat mahdolliset tiedot sekä aktiivisen tiedon soveltamiskyvyn.

⁶Ihminen kehittyy tasapainottamalla vapautta ja lakia. Tätä kutsutaan vastuuksi. Kun osoitamme vastuumme toisista ja puutumme asioihin heidän vapautensa ja oikeutensa eduksi, on seurauksena oman vapautemme kasvu vastuun eli korjuun lain mukaan. Ja kääntäen, kun loukkaamme toisten oikeutta, menetämme itse saman määrän vapautta. Se voi tapahtua tässä elämässä tai myöhemmin. Laki voi odottaa. Mutta kylvö on kerran korjattava. Mitä paremmin tunnemme elämänlait, sitä paremmin voimme elää elämämme. Silloin vältymme toisten oikeuden loukkaamiselta ja saamme siten suuremman vapauden välttymällä korjuusta määrättyviltä vapauden rajoituksilta.

⁷”Tahdon vapaus” on väärin muotoiltu ongelma. Ongelman ydin koskee vapauttamme voida valita eri toimintojen välillä. Se vapaus riippuu vuorostaan kyvystä valita vapaasti vaikutin. Sillä me emme valitse toimintojen välillä, vaan nämä määrättyvät meissä olevasta vahvimhasta vaikuttimesta. Kysymys kuuluu siten: Voimmeko saavuttaa sellaisen määrän vapautta, että voimme tietoisesti vahvistaa mitä vaikutinta tahansa ja tehdä siitä vahvimman? Tämä ongelma käsittelee siis tajunnan vapautta. Vapaa on yksilö, joka aina voi itse määrätä

mitä ajatuksia hän ajattelee ja mitä tunteita hän haluaa tuntea. Sidonnainen on yksilö, joka ei voi ohjata ajatus- ja tunne-elämäänsä, yksilö, jolla vastentahtoiset, häiritsevät ja hajottavat ajatukset ja tunteet tulevat ja menevät niin kuin tahtovat.

⁸Tämä tajunnan vapaus määräytyy kaikista elämänlaeista, erityisesti kehityksen laista, itsen laista, korjuun laista ja aktivoimisen laista. Sidonnainen tajunta, voimattomuus, hajaannus, kyvyttömyys riippuu tajunnan vaillinaisesta kehityksestä ja/tai huonosta korjuusta. Kun tajuntaa järjestelmällisesti aktivoidaan siitä tulee vapaa, tehokas, keskittynyt, minän ohjaama. Kukaan muu kuin ihminen itse ei voi suorittaa tätä työtä hänelle ominaisella tavalla.

7.7 Yhteiskunnallinen vapaus

¹Fysiikan perustavat tekijät ovat voima ja aine. Yhteiskunnan dynaamiset tekijät ovat valta ja ihmiset. Valta syntyy ihmisten tahdosta ja teoista, mutta voi sitten monessa tapauksessa elää enemmän tai vähemmän itsenäistä elämää: perinteen valta, aatteiden valta, käytänteiden valta ovat esimerkkejä tästä.

²Valta on voimaa. Jotta vallasta ei tulisi sokeaa, hajottavaa luonnonvoimaa, täytyy valtaa ohjata ja se täytyy suunnata. Tämä on tajunnan tehtävä. Mitä korkeampi tajunnanaste yksilöllä tai kollektiivilla on, sitä suurempaa valtaa hän tai se saa elämänlakien mukaisesti käyttää. Korkeampi tajunta merkitsee suurempaa tietoa elämänlaeista, suurempaa kykyä soveltaa niitä virheettömästi.

³Valta ei sinänsä ole paha eikä hyvää. Valta sinänsä ei ole ”rumaa”. Valtaa tarvitaan ihmisten koossapitämiseen, kaaoksen ehkäisemiseen, ihmisten toimintaan saattamiseen, tarpeellisten muutosten läpiviemiseen. Käyttääkö vallanharjoittaja valtaa pahuuden vai hyvyyden voimana riippuu hänen tajunnan asteestaan, itsekkyytensä määrästä (vallanhalustaan) tai pyyteettömyydestään (ykseyden tahdostaan), hänen ennalta näkemisen kyvystään ja todellisesta seurauksesta – hyvä aikomus voi kuten tunnettua aiheuttaa pahan seurauksen.

⁴Ihanteellisessa muodossaan vallankäyttö sekä viittaa että johtaa kaikkia koskevaan suurempaan vapauteen, kaikkien väliseen syvempään ykseyteen, parempaan itsetoteutukseen, kaikkien suurempaan aktivoitumiseen – lyhyesti sanottuna: kaikkien korkeampaan tajunnalliseen kehitykseen.

⁵Ihanteellisessa muodossaan valta ja yhtä suuri vaadittu vastuu korvaavat aina toisensa. Valta ilman vastuuta on despotiaa. Vastuu ilman valtaa on sortoa. Tosiasia, että korjuun laki vaatii aina vastuun vallan väärinkäytöstä, ei estä meitä ihmisiä tekemästä samoin.

⁶Mitä enemmän vastuuta ihminen voi ja tahtoo kantaa, sitä suurempaa valtaa Laki antaa hänelle oikeuden käyttää. Suurin mahdollinen vastuu edellyttää suurinta mahdollista tietoa ja kykyä, mutta oikeuttaa suurimpaan mahdolliseen valtaan eli vapauteen. Valta ja vapaus ovat nimittäin sama asia, jos ne nähdään eri näkökulmista ja jos rajat vedetään eri tavoin yksilön ja kollektiivin välille. Kaikilla on vapauden lain mukaan oikeus elää elämäänsä omalla tavallaan, niin kauan kuin he eivät loukkaa toisten yhtäläistä oikeutta siihen samaan.

⁷Mutta vapaus toisten elämän suhteen (se tahtoo sanoa: valta) pitäisi olla vain niillä, jotka ovat saavuttaneet sellaisen määrän tietoa ja kykyä, että he voivat kantaa sen vastuun, joka tästä vapaudesta seuraa ja niillä, jotka ovat oppineet noudattamaan elämänlakeja.

⁸Kysymys ihanneyhteiskunnasta on kysymys vapaudesta. Johtavina periaatteina täytyy olla suurin mahdollinen vapaus mahdollisimman monelle, kaikkien oikeuden kunnioittaminen. Ne, jotka tahtovat toteuttaa ihanneyhteiskunnan harjoittamalla väkivaltaa lainkuuliaisia kohtaan, rajoittamalla vapautta ja oikeutta, ovat väärällä tiellä. He luulevat voivansa edistää käsitteellisesti tai ihanteellisesti hyvää loukkaamalla konkreettisesti ja todellisesti hyvää. Se osoittaa ”ideoiden” (oikeastaan fiktioiden) vallan ajatteluun.

⁹Ihanneyhteiskuntaa ei aikaansaada tietyllä yhteiskuntajärjestyksellä. Yhteiskuntia ei voi koskaan rakentaa edeltä käsin. Ne hahmottuvat ihmisten kollektiivisen luonteen mukaan. Yleisesti voidaan sanoa, että yhteiskunnan määräävä tekijä ei ole organisaatio eli järjestelmä. On paremminkin kysymys sisällöstä kuin muodosta, se tahtoo sanoa: toiminnasta, dynamiikasta, tietoisuudesta. Ja ihmiset ovat organisaation eli järjestelmän sisältö. Yhteiskuntamuodot, jotka keskittävät vallan harvojen käsiin, ovat tietenkin vaarallisia. Ja tietenkin yhteiskuntamuoto, joka jakaa vallan tasan eri etujen ja yhteiskuntaluokkien välille, joka sisältää voimallisia esteitä kaikenlaista vallan väärinkäyttöä vastaan ja omaa tehokkaita, lahjomattomia tarkistusmekanismeja, on paras. Mutta ratkaisu on kuitenkin ihmisissä itsessään. Kun riittävän vaikutusvaltainen kansalaisten vähemmistö (enemmistöä siitä ei tule vielä pitkään aikaan) on ymmärtänyt vapauden lain, ja toimii tämän oivalluksen mukaan, se tulee pakottamaan valtaa pitävät sellaisiin myönnytyksiin, että vapaus toteutuu ja yhteiskunnasta tulee paras mahdollinen sen huomioidessa väestön kehitystasot. Korkealle kehittyneiden kansalaisten ansiosta tulee mistä tahansa yhteiskuntajärjestelmästä ihanteellinen. Kansalaisten ollessa verrattain alhaisilla kehitystasoilla – niin kuin nykyisin – tulee mitä ihanteellisimmasta yhteiskuntamuodosta todellisuudenvastainen kirjoituspyödyän tuote. Sillä vain ihmiset onnistuvat tai epäonnistuvat toteuttamaan ihanteen; ja vain ihmiset antavat siten järjestelmälle sen sisällön.

YKSEYDEN LAKI

7.8 Ykseyden merkitys

¹Koko planeetan käsittävät, ihmiskuntaa valvovat intelligenssit sanovat, että ykseyden laki on kaikista elämänlaeista tärkein ja itsestään selvin. Ykseys eli rakkaus on ainoa olennainen asia. Mutta ihminen luulee, että kaikki muu on tärkeämpää. Ykseyden laki on ihmisen kehitykselle, sopusoinnulle ja onnelle verrattomasti tärkein laki. Ykseyden laki on rakkauden, palvelun ja veljeyden laki.

²Ykseyden ratkaiseva merkitys osoittautuu kaikissa seitsemässä elämänlaissa. Ne ovat nimittäin universaalisia ja tähtäävät kohti ykseyttä. Ne koskevat enemmän kollektiivia kuin yksilöä. Vapauden laissa on kaikki, mikä auttaa toisia vapautumaan, ykseyden laissa kaikki, mikä auttaa toisia tuntemaan myötätuntoa ja yhteisyyttä, kehityksen laissa kaikki, mikä auttaa toisia kehittymään, itsen laissa kaikki, mikä auttaa toisia toteuttamaan itseään, aktivoimisen laissa kaikki, mikä auttaa toisia ajattelemaan ja toimimaan itse. Jos jokin asia ei hyödytä kaikkia, on kysymys erehdyksestä elämänlakien suhteen. Paha ja hyvä käyvät yleisesti katsoen yksiin ihmisiä erottavan vastaavasti ihmisiä yhdistävän kanssa. Suurin panos, minkä ihminen voi antaa, on koota ja yhdistää, suurin vahinko hajottaa ja erottaa. Tietenkin on olemassa valheellinen ykseys, joka perustuu ryhmäegoismille ja kohdistuu toisia vastaan. Periaate pätee kumminkin sellaisenaan.

7.9 Ykseyden tahto

¹Ihmiskunnan kaikki kärsimykset ja nykyinen vaikea tilanne voidaan palauttaa yhteen ainoaan asiaan: ihmisten vallanhaluun. Kun riittävän moni on ymmärtänyt, että ykseyden tahto on ainoa järkevä, ainoa ajan mittaan mahdollinen asia ja toimii tämän oivalluksen mukaan, tulee kaikki muuttamaan planeetallamme.

²Ykseyden tahdolla ihminen oppii, että on parempi nähdä yhtäläisyyksiä kuin eroja ihmisten välillä. Hän oppii iloitsemaan eroista, ymmärtämään, että ne ovat oikeutettuja jokaisen ainutlaatuisen omalaadun ilmaisuina, oivaltamaan, että ne rikastuttavat kokonaisuutta niin kauan kuin kaikki ovat yhtä mieltä ainoasta olennaisesta: yhteisestä

pyrkimyksestä eteenpäin ja ylöspäin. Vain elämästä tietämätön voi pyrkiä tasapäistämiseen, samanlaiseen näkemykseen ja pyrkimykseen.

³Tärkeintä on vastustaa vihaa, itsekkyyttä ja valhetta kaikissa niiden lukemattomissa ilmaisumuodoissa, opettaa ihmiset elämään rauhassa toistensa kanssa, opettaa heidät arvostamaan toisiaan sellaisina kuin he ovat ja opettaa heidät näkemään toistensa kanssavaeltajina tiellä, samalla tiellä, jota kaikkien on kuljettava kaikkine niine erehdyksineen, joita kaikkien on tehtävä oppiakseen. Kaikenlainen tuomitseminen ja moralisoiminen on suuri erehdys ja rikos ykseyden lakia kohtaan. Tietenkin rikollisten ja muiden toisten oikeuksien loukkaajien tuhotyöt on tehokkaasti torjuttava ja yhteiskunnan on otettava heidät sosiaaliseen uudelleenkasvatukseen. Mutta meillä ei ole oikeutta rangaista, kostaa, vihata, tehdä pahaa, jotta siitä hyvä seuraisi. Niin kauan kuin yhteiskunta ei tätä ymmärrä, se on turhaan taisteleva rikollisuutta vastaan.

⁴Ykseyden tahto ilmenee ennen kaikkea siinä henkilökohtaisessa vastuussa, jota tunnemme toisia kohtaan. Mitä enemmän kasvamme ykseyteen, sitä enemmän henkilökohtaisen vastuamme alue laajenee käsittämään ei vain lähimmäisemme ja ystävämme vaan myös tehtävämme, kansamme, ihmiskuntamme ja kaiken elävän. Tieto elämänlaeista osoittaa valheellisuuden puheessa yksittäisen ihmisen merkityksettömyydestä ja voimattomuudesta. Jokainen voi antaa panoksensa. Meidän tehtävämme ei kuitenkaan ole ratkaista, ”hyödyttääkö” panoksemme mitään. Joka on todella ymmärtänyt, mitä vastuu tahtoo sanoa, tekee voitavansa panoksensa suuruutta kysymättä, sillä hän oivaltaa, että sellaisella ihmettelyllä hän vain yrittäisi arvioida omaa kelpoisuuttaan ja merkillisyyttään. Ihmisen todellinen suuruus on siinä, että hän oivaltaa yhteisvastuunsa kaikesta tapahtuvasta. Vastuuntunnottomuus osoittaa, että hän on tietämätön elämän tarkoituksesta ja päämäärästä.

7.10 Palvelu

¹Palveleva elämänasenne syntyy ykseydentahdosta. Palvelu on taito, suurin ja vaikein taito. Kaikki on teoreettisesti helppoa. Ihminen osoittaa suuruutensa ja kykynsä käytännössä, toteuttamisessa, siinä kuinka hän tekee oikean päätöksen, valitsee oikein ja toimii oikein. Ennen kaikkea on päästävä selvyteen omista vaikuttimista. Useimmat vaikuttimet ovat itsekkäitä, johtuvat omista haluista ja itsetyydytyksen, emotionaalisten ja mentaalisten virikkeiden vaatimuksesta. Niin pian kuin ”minä” on mukana kaikki menee vinoon: ”Minä autan. Minä palvelen. Minä tahdon tuntea itseni hyväksi.” Mutta jos ajatuksemme pyörivät vain oman minämme ympärillä, mitä sitten jää jäljelle lähimmäiselle, jota meidän tulisi auttaa, tehtävälle, joka meidän tulisi suorittaa. Tämä minä-tunne ehkäisee palvelua, erottaa ykseydestä. Ykseydessä ei ole ”minää”, vain ”me”. Tämä persoonaton asenne ihmisen on vaikea saavuttaa.

²Palvelun vaikeus osoittautuu siinä, että palvelemalla voi tehdä enemmän pahaa kuin hyvää. Ei pidä palvella pahaa, mutta niin käy, kun palvellaan ilman arvostelukykyä. Siksi todellinen, tehokas palvelu edellyttää ihmiseltä kaikinpuolista, sopusointuista kehitystä. Emotionaalinen jalostuminen on välttämätön, kulttuuriaste on edellytys. Mutta tämä ei riitä. Asia on päinvastoin kuin monet mystikot luulevat. Mentaalisuus on myös aktivoitava, niin että ihminen hankkii arvostelukyvyn ja terveen järjen. Muuten jalomielisyys on vaarassa muuttua mielettömyydeksi, jolloin se palvelee pahaa. Kristuksen tiliin on lisätty joitakin lausuntoja, joita hän ei koskaan antanut: ”Anna sille, joka sinulta pyytää” ja ”älä vastusta pahaa”. Tämä on esimerkki väärästä palvelusta. Se olisi kuin pahan palvelemista ja siten sen vallan lisäämistä. Elämänlakien mukaan olemme velvollisia vastustamaan pahaa, jos esimerkiksi maahamme hyökätään ja kansamme vapaus on uhattuna. Muuten jätämme elämän pahan valtaan.

7.11 Rakkaus

¹Sanaa ”rakkaus” on väärinkäytetty muita enemmän. Se saa merkitä kaikkea pinnallisesta myötätunnosta täydelliseen häikäilemättömyyteen, joka ei kavahda uhreja, viileästä hyväntahtoisuudesta ehdottomaan ykseyteen kaiken elämän kanssa. Monet ihmiset ovat liian alkukantaisia voidakseen rakastaa. Heillä ei ole omaa kokemusta siitä, mitä korkeammilla tasoilla olevat ihmiset sisällyttävät sanaan rakkaus.

²Me emme rakasta kaikkia yhtä paljon. Me rakastamme enemmän ystäviämme kuin tuntemattomia tai vihollisia. Kaikki on asteitettua, perspektiivijattelun (47:5) oivallus. Joka sanoo rakastavansa kaikkia yhtä paljon, ei tunne itseään siinä suhteessa, mikäli hän ei oikeastaan tarkoita: kaikkia yhtä vähän.

³Jos rakkaus ei ilmene toiminnassa, siitä tulee vain kaunis puhetapa, joka ei velvoita mihinkään. Uskovaiset voivat puhua rakkaudesta vaatimatta kuitenkaan itseltään mitään. Huulten tunnustus ei riitä. Tunteilevuudesta vapautettuna rakkaus ilmenee pikemminkin toimintana; persoonattoman ykseydentahdon motivoimana toimintana.

⁴Tarvitsemme ihanteita, joita voimme palvoa, ihmisiä, joita voimme ihaila ja rakastaa. Rakastamalla yhtä opimme rakastamaan yhä useampia. Tulemme yhdeksi rakastamamme ja ihailemamme kanssa. Ilman rakkautta ei voi mietiskellä, eikä rakkautta voi kehittää ilman mietiskelyä. Mietiskelyn ei sen tähden tarvitse olla tietoista, yksinomaan kestävä, jatkuvaa keskittymistä.

⁵Meillä täytyy olla vahvoja, luoksevetäviä tunteita. Muuten emme voi kehittyä, emme voi jalostaa ja kohottaa emotionaalisuutta. Yksinomaan mentaalisuudella emme saavuta koskaan kausaalisuutta. Mentaalisuuden ei tule tukahduttaa tai nujertaa emotionaalisuutta, niin kuin jotkut luulevat. Päinvastoin tätä emotionaalisuutta tulee kehittää, sillä ihmisen on käytettävä kaikkia sisäisiä voimavarojaan, mikäli hänen on määrä toteuttaa yli-ihminen. Mutta emotionaalisuutta tulee ohjata. Se on suunnattava uudelleen alemmasta ja illusoorisesta korkeampaan ja ihanteelliseen.

KEHITYKSEN LAKI

7.12 Kehityksen laki ja universaalinen vetovoima

¹Perustava luonnonlaki on syyn ja vaikutuksen laki. Perustava elämänlaki on vetovoiman eli ykseyden laki. Tämä laki ilmenee kauttaaltaan kaikissa maailmoissa siten, että korkeampi maailma vetää puoleensa alemmaa maailmaa ja vaikuttaa siihen. Tätä vetovoimaa on verrattu auringon vaikutukseen kasveihin. Se houkuttelee kasvin maasta ja saa sen kurottautumaan auringon valoa ja lämpöä kohti. Tämä symbolisoi korkeammista maailmoista tulevaa viisautta ja rakkautta.

²Kehityksen laki sanoo, että on olemassa voimia, jotka vaikuttavat eri tavoin kosmoksen lopullista päämäärää kohti. Vetovoima on yksi näistä voimista. Ihmisen vastaus tähän voimaan on toinen sellainen voima. Se osoittautuu hänen pyrkimyksessään kohti itsetoteutusta. Päätettyään kerran toteuttaa itsensä ja seuratessaan tätä vetovoimaa tiedostamaansa korkeampaa kohti, hänen kehityksensä voi toden teolla alkaa.

7.13 Kehityksen laki ja itsetoteutus

¹Itsetoteutuksen laki on oikeastaan kehityksen lain seurauslaki. Tietenkin ihmisen on tehtävä kaikki hänelle mahdollinen ja ikään kuin mitään apua ei olisi saatavilla. Mutta jos hän tämän tekee, hänen määrätietoisuutensa palkitaan. Kehityksen lain voimat vahvistavat silloin tahattomasti hänen omaa panostaan. Ilman tätä suosiollista apua hänen omat voimansa eivät riittäisi.

²Mutta ottakaamme huomioon: kehityksen laki on ykseyden voiman ilmaus. Ihmisen saama energianlisäys riippuu hänen asenteestaan ykseyteen. Se, joka valitsee omakohtaisen kehityksensä perusteeksi jonkin muun kuin elämänpalvelun, joka tahtoo kehittyä itsekkäistä syistä, jää tästä osallisuudesta paitsi. Mutta samassa määrin kuin ihminen elää toisille edistyy hänen oma kehityksensä, niin että hän kykenee antamaan yhä tehokkaamman panoksen.

7.14 Ihmisen kehitys

¹Mitä alemmalla tasolla ihminen on kehityksessä, sitä useammat samankaltaiset kokemukset ovat tarpeen, jotta hän oppisi, käsittäisi ja ymmärtäisi. Sen tähden kehitys barbaariasteella vie niin uskomattoman pitkän ajan.

²Kun ihminen vihdoin on hankkinut käsittämisen vaatiman yleisen kokemusvaraston, voi erikoistuminen alkaa. Elämässä toisensa jälkeen hän saa muokata jatkuvasti uusia elämänaloja, kunnes tietty yleinen orastava elämänymmärtämys pääsee oikeuksiinsa.

³Tämä toistuu jokaisella kehitystasolla. Sivilisaatioasteelle kuuluu oma erityinen elämänymmärtämyksensä, kulttuuri- ja humaniteettiasteelle omansa. Siksi ihmiset näillä eri asteilla ”eivät puhu samaa kieltä”. Sanat ovat kaikille yhteisiä, mutta ihmisten niihin sisällyttämä kokemus- ja elämänsisältö on erilainen eri asteilla. Barbaarille vapaus ei merkitse samaa kuin kulttuuri-ihmiselle.

⁴Saavutettuaan kulttuuri- ja humaniteettiasteen ihminen vähitellen kehittää todellisuudentajun ja kiinnostuksen inhimillistä kohtaan, ymmärtämyksen elämän todellisia arvoja, elämäntarkoitusta ja päämäärää kohtaan ja keinot päämäärän saavuttamiseksi.

⁵Läpi koko ihmiskunnan monadi on aina kausaaliverhoon suljettu. Inkarnaatioiden aikana tämä verho ympäröi uudet inkarnaatioverhot. Kun minä herää tajuntaan fyysisessä maailmassa, se on aluksi täysin tietämätön ja harhautunut. Uudet aivot eivät tiedä mitään siitä, mitä vanhat aivot tiesivät. Kasvuvuosinaan minän on aktivoitava tajuntansa uusissa verhoissaan – alimmasta molekyylilajista – piilevien kykyjensä ja taipumustensa avulla. Olemalla kosketuksissa toisiin ihmisiin ja heidän kokemuksiinsa minä oppii käsittämään ja ymmärtämään ja yrittää orientoitua uudessa maailmassaan. Se, mihin minä ei saa tilaisuutta olla kosketuksessa uudelleen, jää piileväksi. Kyvyt, joita minä ei harjoita uudelleen, jäävät piileviksi.

⁶Kasvuvuosinaan ihminen käy läpi ihmiskunnan yleisen tajunnankehityksen aina barbaariasteelta lähtien. Monet tekijät vaikuttavat siihen kuinka pitkä aika hänen on käytettävä saavuttaakseen uudelleen varsinaisen tasonsa, aiemmissa elämissä saavuttamansa tason: uusien aivojen kapasiteetti, hänen ympäristönsä, kasvatus, tilaisuudet päästä kosketuksiin sellaisen kanssa, mikä voi herättää alitajuiset (piilevät) tiedot uuteen elämään. On monia, jotka uudessa elämässään eivät koskaan saavuta vanhaa tasoaan. Toiset saavuttavat sen vasta myöhäisinä vuosinaan. Jos elämä sujuu normaalisti, ihminen on kaikesti suoriutunut barbaariasteesta 14-vuotiaana, sivilisaatioasteesta 21-vuotiaana, kulttuuriasteesta 28-vuotiaana aloittaakseen 35-vuotiaana siitä, mihin hän edellisessä elämässään lopetti – edellytyksellä, että hän on aiemmin saavuttanut humaniteettiasteen, mitä monet eivät ole tehneet. Mitä korkeamman tason minä on onnistunut saavuttamaan, sitä nopeammin ihminen läpikäy nämä asteet jokaisessa uudessa inkarnaatiossa, mikäli huono korjuu ei häntä ehkäise.

Yllä oleva teksti on Lars Adelskoghin *Selitys*-nimisen teoksen osa Seitsemän.
Copyright © Lars Adelskog 2011.